Politica de grup

Arhiepiscopul Averchie a văzut că, odată ce s-a pierdut savoarea Ortodoxiei, iar Biserica ajunge să fie privită în primul rînd ca o organizație lumească, calitatea de mădular al *Trupului tainic al lui Hristos* este confundată cu calitatea de membru într-o *grupare* administrativ bisericească sau în alta. Atunci, viețile oamenilor pot fi năruite sub pretextul ”curățirii Bisericii”, dacă aceşti oameni nu par prielnici *organizației.* Clerul, mirenii şi monahii sunt ațîțați şi făcuți să nu se încreadă unii în alții, tocmai ca să apere interesele lumeşti ale grupărilor respective. O grupare bisericească poate să se desprindă dintr-o alta şi să caute să îşi legitimeze poziția cu nenumărate formule legale şi canonice. Diferite grupări pot să se unească, formînd ”supra-grupări” ca să ajungă să se simtă mai legitime; pot să vorbească de unitatea lor exterioară ca şi cînd aceasta ar reprezenta unitatea duhovnicească adevărată a Bisericii, dar ei vădesc cît de politică este de fapt această unitate cînd resping sau folosesc polemica împotriva acelor grupări ortodoxe care nu s-au alăturat organizațiilor lor.

Cei cu o ”mentalitate partinică” pot pierde însăşi ideea de *sfințenie,* ridicînd în slavă personalități bisericeşti fie pentru că sunt ”recunoscute” de propria lor grupare, fie pentru că sunt purtătorii ei de cuvînt cei mai de vază. ”Canonicitatea”, o armă majoră în polemica dintre grupări, ajunge a fi mînuită destul de arbitrar şi devine greşit confundată cu ”recunoaşterea” unui grup de către alte grupări. Astfel, cel ce întrebuințează mai eficient propaganda pare să devină mai ”canonic”.

Arhiepiscopului Averchie îi era scîrbă de această sferă, ceea ce el numea ”politica de grup”, văzînd că nu are nimic de-a face cu esența Creştinismului.

Deşi politicile de grup au atins într-adevăr o extremă în aceste vremuri din urmă cînd ”*dragostea multora se va răci*” (Matei 24,12), ”mentalitatea de partid” nu este, desigur, nouă pentru timpurile moderne: este o tendință generală a părții căzute, trupeşti a umanității. Chiar şi Sfîntul Pavel a avut de-a face cu ea cînd îi scria bisericii din Corint: ”*Că fiecare din voi zice: Eu sunt al lui Pavel, iar eu al lui Apollo, iar eu al lui Chifa, iar eu al lui Hristos! Au doară S-a împărțit Hristos? Au Pavel s-a răstignit pentru voi? Sau întru numele lui Pavel v-ați botezat? [...] Căci cînd zice cineva: Eu sunt al lui Pavel, şi altul: Eu, al lui Apollo, au nu oameni trupeşti sunteți?*” (I Corinteni 2, 22-23; 3,4).

Să faci din Biserică o unealtă a intrigilor politice, spunea Arhiepiscopul Averchie, înseamnă să ”*le supui pe cele veşnice celor vremelnice, pe cele cereşti celor pămînteşti, pe cele sfinte celor păcătoase*”[1]. În articolul său *Sfînta rîvnă*, a afirmat următoarele:

”Şi în acelaşi chip [ca şi rîvna sfîntă] există o rîvnă falsă, mincinoasă, sub masca căreia se ascunde spumegarea patimilor omeneşti ordinare - cel mai adesea mîndria, iubirea de stăpînire şi de cinstire, şi interesele unei politici de grup asemenea celeia ce joacă rolul de bază în luptele politice şi pentru care nu poate fi nici un loc în viața duhovnicească, în viața publică bisericească, însă care, din păcate, este adesea întîlnită în vremea noastră şi este principala instigatoare a oricărei imaginabile gîlcevi şi tulburări în Biserică, înșiși instigatorii și conducătorii căreia adeseori se ascund după vreun fel de pretins idealism, însă în realitate își urmează doar scopurile personale, străduindu-se să-I fie pe plac nu lui Dumnezeu, ci să-și satisfacă mulțumirea de sine, fiind rîvnitori nu pentru slava lui Dumnezeu, ci pentru *slava proprie şi slava colegilor şi a partizanilor din gruparea lor.* Toate acestea, evident, sînt profund străine adevăratei rîvne sfinte, sînt potrivnice ei, sînt prea-păcătoase şi criminale, căci ele compromit Sfînta noastră Credință şi Biserică!”[2].

„Biserica - accentua în alt loc Arhiepiscopul Averchie - ne-a fost dăruită pentru mîntuirea sufletelor noastre şi pentru nimic altceva! Nu o putem face unealtă sau o arenă de joc al patimilor noastre și pentru reglarea conturilor noastre personale"[3].

În opinia Arhiepiscopului Averchie, politicile de grup erau plictisitoare, indiferent care grupare ar fi fost implicată. Nu se merita să-și dedice cineva viața lor – cum a făcut-o atunci cînd a renunțat la ocazia de a avea o soție și familie, devenind monah. În mod ironic, tocmai dezacordul lui cu cei ce aveau ”mentalitate

---

[1] "*Despre cauzele catastrofei rusești*"(*On the Causes of the Russian Catastrophe*) în Stand Fast in the Truth, p. 7.

[2] Arhiepiscopul Averchie, "*Sfînta rîvnă*" (*Holy Zeal*) în The Orthodox Word, nr. 62, p. 130-131.

[3] The Just Shine like the Stars, p. 51-52

de grup” l-a făcut să cadă victimă a politicii lor. A fost îndepărtat din calitatea de membru permanent din sinodul lui episcopal, fiindcă a refuzat să se țină de o ”linie de partid” mai degrabă decît de propria sa conştiinţă. Văzînd că politica de grup a pătruns nu doar în alte grupări, ci şi în obştea sa, i-a spus odată unuia din foştii lui seminarişti: ”*Nu rezultă din aceasta că harul Sfîntului Duh părăseşte soborul nostru?*”
Totuşi, se poate pune întrebarea de ce Arhiepiscopul Averchie a vorbit aşa de făţiş despre fenomenul ”neinspirant” al politicii de grup. Nu ar fi fost mai bine să ne prefacem doar că toate celelalte grupări ortodoxe nu există şi să ne mărginim atenţia la propriul nostru cerc? Nu, pentru Arhiepiscopul Averchie aceasta ar fi fost o eschivare de la răspunderea sa ca Apostol al lui Hristos. Politicile de grup otrăveau misiunea Ortodoxiei în lumea liberă, abătîndu-i din cale pe noii convertiți şi făcîndu-i pe credincioşi să se plece mai curînd şoaptelor diavolului decît cuvintelor Vieţii. Păstrarea tăcerii ar fi fost o fărădelege de vreme ce, dacă această problemă nu ar fi fost abordată făţiş, cum altfel ar găsi căutătorii celor duhovniceşti esenţa adevărată a Ortodoxiei, care firesc că este mai presus de politica de grup? Cum ar fi trăit aceştia realitatea vie a Bisericii celei adevărate care, aşa cum spunea Arhiepiscopul Averchie, este „unitatea duhovnicească strînsă a *tuturor* celor care cred cu adevărat în Hristos″?
”Numai Rîvna Sfîntă pentru Dumnezeu, pentru Hristos, scria arhiepiscopul*, fără nici un amestec a vreunui fel de șmecherie sau a vreunei politici ambigue şi viclene, trebuie să ne călăuzească în toate faptele şi lucrările noastr”*[4].

Sursa: **ÎPS Averchie Tauşev, *Biserica în fața apostaziei***, cap. Al treilea nivel al apostaziei, p. 9-10

Traducere din rusă: Dorin Jamba

P.S. O altă variantă a traducerii româneşti din engleză poate fi găsită în cartea ***Apostazia și Antihristul***, edit. Sophia, 2014, p. 103-107. Ea a fost realizată de monahul Coprie conform versiunii engleze a cărții ”***One man in the face of Apostasy***” (Un om în fața apostaziei)

http://lumea-ortodoxa.ro/ips-averchie-tausev-despre-partide-in-biserica/

[4] *Holy Zeal*, p. 131